

Au apărut:

Dentzel G. Jones

- Al Capone #1 – Nașul – 24 mai 2018
- Al Capone #2 – Trădarea – 21 iunie 2018
- Al Capone #3 – Răzbunarea – 19 iulie 2018
- Al Capone #4 – Gangsterii – 16 august 2018
- Al Capone #5 – Inamicul – 20 septembrie 2018

AL CAPONE

volumul **6**

Dentzel G. Jones

CENTRALA

Autor: Dentzel G.Jones

Titlu original: Al Capone - Central

Titlu: Al Capone #6 - Centrala

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexionoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-775-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, DENTZEL G.

Centrala / Dentzel G. Jones. - București :
Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-775-8

821.111

Capitolul 194 „La bărbierul albastru“

New-York-ul este unul din orașele unde lumea doarme cel mai puțin. La o oră, la care chiar și locuitorii celor mai animate capitale ale Europei se gândesc să se ducă să se culce, o anumită stradă din Broadway și Sixth Avenue îți face impresia că de-abia se trezește la viață.

Un automobil Rolls-Royce cu două locuri coti pe această stradă și se opri departe, spre sfârștul ei, unde la ora aceea viața era mai liniștită, și anume în fața unui restaurant fără nici o însemnătate.

Lipsa oricărei lumini dovedea că acest restaurant, care purta caraghiosul nume *La bărbierul albastru*, trăsesse obloanele, fiind, fără îndoială, mai puțin vizitat decât celelalte localuri de noapte de pe aceeași stradă.

Șoferul sări de lângă stăpânul său, care condusesese mașina, se uită la dreapta, se uită la stânga și, de cum se încredință că nimeni nu era prin apropiere, apăsă pe un buton din peretele casei și ușa se deschise îndată.

Un bărbat coborî atunci din automobil și intră în casă, cu pași grăbiți, aproape alergând.

Ușa se închise după el în mod automat, în vreme ce șoferul se urcă din nou la volan și porni cu mașina foarte repede înspre Sixth Avenue.

Întâmplarea aceasta nu fusese văzută de nici un sergent de stradă. De altfel, faptul în sine nu avea nimic vrednic de atenție într-însul. Un om care intră într-o casă și un automobil care se îndepărtează... Nimic deosebit!

Cu toate acestea, pentru poliție ar fi fost de o importanță deosebită, dacă ar fi putut să pătrundă la *Bărbierul albastru* odată cu omul care coborâse din automobilul Rolls-Royce.

Fiindcă, de îndată ce ușa se închise în urma lui, necunoscutul începu să vorbească, după cât se părea, de unul singur, pe întuneric. Și vocea lui, straniu de melodioasă, întrebă:

— Cartierul General să răspundă dacă au sosit ceva rapoarte.

— Nici un raport la îndemână! — răspunse prompt o voce limpede, care venea de undeva din întuneric, fără ca cineva să fi fost în stare să spună de unde anume.

Necunoscutul, al cărui guler de la pelerină, ridicat, aproape atingea marginile pălăriei moi, trasă peste ochi, nu mai învrednici Cartierul general cu altă vorbă și porni înainte.

El intră într-un coridor foarte întunecos, pe care fără îndoială că-l cunoștea foarte bine, deoarece mergea prin el ca ziua în amiaza mare, cu toate că o beznă de iad îl înconjura din toate părțile.

La un moment dat se opri și, fără să facă lumină, apăsă pe un anumit punct din perete, unde era un buton. Imediat, o ușă se ridică, întocmai ca un oblon și, după ce necunoscutul trecu prin ea, se închise din nou, fără ca cineva să o fi atins.

De-abia acum aprinse necunoscutul o lanternă, la ale cărei raze slabe se îndreptă apoi spre câteva trepte care, după cât se părea, nu duceau la nici o ușă, ci numai până în fața unui zid gol, cu o fereastră astupată.

Acolo, apăsă cu piciorul pe unul dintre pătrățelele care alcătuiau podeaua și peretele din dreapta se ridică îndată, lăsând să se vadă în spatele său un mic ascensor, în care intră și, după ce apăsă pe un buton, liftul porni și nu se mai opri decât la etajul al șaselea. Prin ușa ce se ivi aici în fața liftului, omul intră într-o odaie mobilată destul de simplu: un birou, câteva scaune, o cartotecă și două dulapuri; unul din aceste dulapuri forma ușa secretă a unui ascensor, de care însă necunoscutul nu se folosi, ci stinse lumina pe care o aprinsese și aprinse lanternă și, la razele ei, porni pe un coridor lung, care avea pe stânga și pe dreapta nenumărate uși.

În capătul acestui coridor se găseau trei trepte de marmură.

Omul stinse din nou lanternă și așteptă câteva clipe, în cel mai profund întuneric. După aceea răsună zgomotul unor chei cu ajutorul cărora el deschise ușa unui birou foarte elegant, unde aprinse din nou lanternă.

Trecu pe lângă mesele și dulapurile din această încăpere și ajunse într-un cabinet de lucru, mobilat cu un lux risipitor. Aici, citi un bilet care se găsea pe birou, apoi stinse din nou lanternă.

Îndată se auzi zgomotul unei alte uși care se ridică întocmai ca un oblon de prăvălie. Ușa aceasta secretă era intrarea în alt ascensor, în care „liliacul“ acesta intră, spre a urca nouă caturi.

După ce străbătu un alt coridor lung și întunecos, ajunse la niște scări mai mari, obișnuite, pe care urcă cu piciorul patru caturi.

Aici deschise altă ușă, în dosul căreia se găsea un alt șir nesfârșit de birouri, prin care omul trecu fără să se oprească.

Trecea din încăpere în încăpere, ca o stafie, urcându-se mereu, tot mai sus, până când, în sfârșit, ajunse în încăperea cea mai ciudată din tot New-York-ul.

Încăperea aceasta era o odaie pătrată, fără uși, fără ferestre, cu pereții vopsiți în negru și galben auriu, cu tavanul în formă de boltă, turnat parcă din aur curat. Necunoscutul intrase în această ciudată încăpere pe o ușă, în dosul căreia se vedea un ascensor.

Omul care umblase până atunci ca un liliac, prin întuneric, aprinzându-și doar din când în când lanternă, se șeză la masa lunguiață, pentru a citi un mare număr de bilețele care erau puse pe această masă.

Nu-și luase pălăria de pe cap. Lampa de masă, însă, făcea ca profilul său să se deseneze pe perete foarte amănunțit. Și acest profil era leit profilul lui Napoleon Bonaparte.

După ce trecu repede cu privirea peste bilețelele de pe masă, apăsă pe un buton și încăperea se cufundă în întuneric.

Peste vreo două minute, un punct roșu se ivi pe peretele din fața mesei.

— Aici Cartierul General! – anunță o voce limpede.

Necunoscutul din încăperea cufundată în întuneric răspunse:

— Raportul ofițerului de zonă 2 A!

— Raportul n-a sosit!

— Raportul patrului Cartierului General care a supravegheat pe ofițer! – ceru omul de la masă.

— Raportul la îndemână! – sună răspunsul. Patrula raportează că ofițerul de zonă 2 A a reușit să scape de supravegherea detectivului Mac Geran la 3 și 48 minute. Se crede că evadarea ofițerului a fost pusă la cale de Frank Rio, care a părăsit vila Burton în același timp cu ofițerul. Patrula Cartierului General a trimis trei grupe de trăgători pe urmele lor. Ora 4. Raportul s-a sfârșit!

— Rapoartele șefilor de grupă care au fost detașați! – ceru vocea melodioasă.

— Numai unul dintre rapoarte la îndemână! Șeful de grupă 3, secțiunea 3 A 3 raportează că ofițerul de zonă 2 A se găsește împreună cu Frank Rio într-un han de la marginea drumului, la o depărtare de 25 kilometri de vila Burton. Șeful de grupă așteaptă instrucțiuni. Raportul prin Radio-X. Ora: 4 și 21 minute. Raportul s-a sfârșit!

Timp de cinci minute nu se auzi nici un fel de zgomot: nici un cuvânt nu răsună prin întuneric. Parcă totul ar fi murit dintr-odată în misterioasa încăpere.

De-abia după scurgerea a cinci minute, veni ră din întuneric mai multe porunci:

— Comandantul diviziei A va trimite încă trei grupe de trăgători, spre a ocupa toate drumurile ce duc la hanul de la marginea drumului. Ofițerul de zonă 3 A, care va lua asupra sa comanda, să încerce fără întârziere să intre în legătură cu ofițerul de zonă 2 A. Raport la fiecare sfert de ceas. De îndată ce vei transmite acest ordin, să fii gata să primești alte ordine. Gata!

Trecură, poate, două minute, după scurgerea căroră vocea straniu de melodioasă ceru:

— Raportul ofițerului de zonă 1 A de la vila Burton!

— Raportul la îndemână! Mac Geran a plecat la 4 și 5 minute spre oraș. Șef de grupă pe urmele lui. Al Capone a rămas la vilă. Operațiunile au rămas fără rezultat. Ofițerul de zonă așteaptă instrucțiuni. Raportul s-a sfârșit!

— Raportul comandantului diviziei B!

— Raportul la îndemână! Toate trupele A s-au retras fără să fie stânjenite, cu toate că drumurile erau păzite de cordoane de polițiști. Raportul s-a sfârșit!

— Comandantul diviziei B – sună ordinul glasului melodios – va concentra toate trupele A în secțiunea 3 B 2 și va lua personal comanda lor. De îndată ce va fi posibil, va preda trupele comandantului diviziei A, iar el va aștepta instrucțiuni pentru prinderea lui Al Capone, în cazul când acesta ar părăsi vila Burton. Dacă se va face legătura cu ofițerul de zonă 2 A, vreau să vorbesc personal cu el. În cazul când Frank Rio părăsește hanul de la marginea drumului, va fi prins. Ordin general urgent: afară de trupele care lucrează în înțelesul articolelor 9 și 11 din regulament, toate trupele tuturor diviziilor vor fi în stare de alarmă. Gata!

Capitolul 195 În sfârșit... o pradă

Madame Debrien și Frank Rio se speriaseră în zadar. Ușa pe care o auziseră deschizându-se nu fusese ușa odăii lor din hanul de la marginea drumului.

— Acum poți să-mi spui cum de ai ajuns în această asociație? – întreabă Kline, după ce simți că frumoasa pariziancă, pe care tot o mai ținea în brațe, se mai liniștise.

— Dacă sunt atât de prinsă în puterea „Centralei“, – zise Madame Debrien – aceasta se datorește numai faptului că soțul meu a fost condamnat la deportare, pentru o crimă pe care nu a săvârșit-o niciodată și, după trei luni de la nunta noastră, a fost dus în Insula Dracului.

— Sărmană ființă! – exclamă Kline, mângâind-o pe părul ca de bronz.

— După ce am bătut pe la toate ușile, vreme de doi ani de zile, în cele din urmă Guvernul Francez mi-a îngăduit să mă mut la Cayenne, unde, după legile franțuzești, deveneam membru al coloniei de condamnați, de unde nu m-am mai putut înapoia în Franța, nici chiar după moartea soțului meu. Trebuia să rămân în Guyanna până la sfârșitul zilelor mele.

— Dar asta este o nedreptate strigătoare la cer! – exclamă Kline, revoltat.

— Este mult mai rău decât își poate închipui cineva! – zise Madame Debrien. Dar așa sună legea coloniilor de deportați și eu nu o puteam schimba. Și, fără ajutorul „Centralei“, poate că întreaga viață ar fi trebuit să mi-o petrec în acel iad pe pământ, care este Guyanna.

— Vrei să spui că această misterioasă „Centrala“ are putere chiar și în Guyanna Franceză? – întreabă Kline, atât de mirat, că dădu drumul frumoasei femei din brațele sale.

— „Centrala“ are agenți în toate colțurile lumii – răspunse ea, cu calm. Pe vremea aceea, oamenii „Centralei“ pregăteau evadarea a doi condamnați, care mai înainte făcuseră parte din zone. Unul dintre oamenii „Centralei“ socoti că aş putea să fiu de folos organizației zonelor, așa că hotărî să mă inițieze și pe mine în planul de evadare.

Madame Debrien tresări și zise, mai încet decât vorbise până atunci:

— Mi se pare că este cineva la ușa noastră!

Kline se duse încet până la ușă, își luă revolverul în mână și deschise ușa pe neașteptate. Dar când, cu lanterna sa, lumineă coridorul, acesta era gol.

— Nimic! – zise Kline, revenind în odaie. Și totuși, mi s-a părut și mie că am auzit ceva la ușă.

— Nu încape nici o îndoială că hanul este supravegheat – zise atunci frumoasa pariziancă – și nu m-ar mira deloc ca și înăuntru, în casă, să fie vreo câțiva spioni.

— Cu atât mai rău pentru ei – zise Frank Rio, foarte liniștit – fiindcă sunt hotărât să-mi vând pielea mai scump decât oricând! Dar, te rog, povestește-mi mai departe. Dacă este scris ca această odaie de hotel să se transforme într-un câmp de luptă, măcar să cunosc tot ce te privește

pe dumneata. Asta are pentru mine, dar mai ales pentru prietenia pe care i-o port lui Al Capone, o însemnătate foarte mare.

— Mulțumită acestei minunate organizații — urmă Madame Debrien — am putut evada toți trei: eu din Cayenne și cei doi condamnați din Insula Dracului. O corabie cu pânze ne-a adus până la un punct mai dinainte stabilit, de unde un iaht ne-a transportat apoi în Brazilia. Acolo erau făcute toate pregătirile pentru întoarcerea mea în Franța... Ce s-a ales cu unul din cei doi evadați nu știu. Celălalt este la New-York. Mie mi s-a dat un pașaport pe numele Henriette Debrien, nume care, în afară de cel de botez, nu este al meu. Pe acest pașaport era lipită o fotografie a unei femei, care seamănă uluitor cu mine. Vezi deci că mijloacele întrebuințate de „Centrală” sunt dintre cele care nu pot da greș... Prin înlesnirea acestei evadări însă, misterioasa „Centrală” a pus mâna pe mine. Cum trecutul meu îi este cunoscut, în caz de nesupunere mă poate preda oricând autorităților franceze și atunci soarta mea ar fi mai cumplită decât a fost la început, în Cayenne... Pe urmă am fost chemată la New-York, unde mi-am dat îndată seama că am intrat într-o organizație potrivnică actualei forme de stat a acestei țări. Până de curînd eram convinsă că această organizație nu urmărește alte scopuri decât curat politice. Or, cum eu nu aveam nici un motiv să-mi fie dragi guvernele, am lucrat cu tot sufletul pentru „Centrală”. Nu demult însă, mi-am dat seama că organizația zonelor este o bandă de răufăcători, de criminali de rând. De atunci mă străduiesc neconținut să scap din cursa în care am căzut.

— Cunoști — întreabă Kline cuprins deodată de o neliniște și mai mare — vreun loc în New-York, de unde s-ar putea stabili punctul unde este situată ascunzătoarea „Centralei”? Vreau să înțeleg prin aceasta care a fost cel din urmă punct, cel din urmă loc de care ți-ai dat seama, înainte de a fi urcată în automobilul cu perdelele automate?

— La această întrebare îți pot răspunde — zise Madame Debrien. A fost un restaurant cu numele mai puțin obișnuit: *La bărbierul albastru*. Am fost dusă acolo noaptea, după închiderea restaurantului. Înăuntru am fost legată la ochi și condusă pe nenumărate trepte în sus și în jos, apoi printr-o nesfârșită mulțime de încăperi. Din când în când mai întrebuințam și ascensorul. În cele din urmă, m-am văzut singură, în fața „Centralei”, într-o încăpere plină de pătrățele negre și aurii, pe care însă mi-ar fi cu neputință s-o descriu prea amănunțit.

Cu toată puterea de stăpânire pe care o avea, la amintirea acestei odăi și a fapturii care trona în ea, Madame Debrien tresări și tăcu.

— E înfiorător! — urmă ea, după o scurtă pauză. Energia, puterea lui de voință este atât de mare, că o simți cu trupul. După terminarea celei dintâi convorbiri pe care am avut-o cu el, am coborât cu ascensorul multe, foarte multe etaje. Apoi am fost din nou legată la ochi și, după ce am fost trecută printr-un labirint de odăi, m-am trezit într-un automobil, unde mi s-a dat voie să-mi scot legătura de la ochi. Dar ferestrele automobilului erau acoperite cu perdele care se lăsau automat și care nu au fost ridicate decât la câțiva pași de hotelul *Plaza*, unde locuiam pe vremea aceea și unde m-a dus automobilul. De atunci n-am mai fost niciodată la *Bărbierul albastru*... Cred că, pe vremea când am venit la New-York, ascunzătoarea „Centralei” nu avea altă ieșire decât aceea pe unde intrasem eu. De atunci am mai fost chemată la Cartierul General, în două rânduri. De fiecare dată însă, am fost luată de acasă de un automobil cu perdele care se închideau în mod automat, iar după întrevvedere cu „Centrală”, am fost depusă într-un garaj.

Al Capone fusese chemat la telefon de Mac Geran și fără îndoială că ceea ce vorbiră cei doi bărbați ar fi interesat foarte mult pe cel care purta ciudata poreclă de „Centrală”.

— Așadar — zicea Scarface — ai reluat legătura cu prefectul poliției, care conduce el însuși acțiunea de împresurare? Dar de unde vorbești?

— De la o circumscripție de poliție, la patru kilomeri de dumneata — răspunse Geran. Nicio singură arestare! Toată banda care a fost concentrată la vila Burton s-a strecurat până la cel din urmă om. Încep să-mi fac convingerea că mizerabilii aceștia au o înfățișare cât se poate de cumsecade, fiindcă, deși au fost oprite toate automobilele, nici un călător nu a putut fi arestat ca suspect. Firește însă că pe jos vor fi trecut mulți, dar pe aceștia cum să pui mâna, când n-au mers pe drum?

— Atunci în jurul vilei să nu mai fie nici unul din ticăloșii zonelor? — întreabă Scarface.

— Așa cred! — zise detectivul. Băieții de la poliție înaintează neconținut și în curînd vor fi la dumneata.

— Despre Madame Debrien ai ceva vești?

— Oho și încă ce vești! — făcu detectivul și chiar prin telefon se putea simți că această chestiune îl înfură grozav — A trecut ca vântul cu un automobil, îndreptându-se spre miazăzi și firește că împreună cu prietenul dumatăle, faimosul Kline! Un polițist de-abia și-a putut nota numărul mașinii, atât de repede goneau. După cum am bănuit de

la început, mașina era unul din automobilele lui Joe Burton. Ce să-ți spun? Ai un prieten bun de pus în ramă! Nădăjduiesc însă că acum îți vei mai fi schimbat puțin părerea în privința credinței lui.

Capone râse din tot sufletul, cu râsul lui sănătos, nesilit.

— Îmi pare bine că o știi în siguranță în mâinile lui! – răspunse Scarface, spre și mai marea ciudă a detectivului. Trebuie să recunoști și dumneata, dragă Geran, că Madame Debrien este o femeie încântătoare. Cum ți-o puteai închipui pe ea în arestul poliției?... În ce mă privește, eu nu puteam admite așa ceva!

— Așa? – făcu Mac Geran și Capone îi auzi clar scrâșnetul dinților. Ei bine, în ce mă privește pe mine, sunt furios că o știi în afara pușcării! Ea este doar cheia misterului care învăluie toată această afacere, iar Mister Kline a jucat o carte foarte riscantă, când a făcut ceea ce a făcut. Poliția este pe urmele lui și, dacă va fi prins, nu prea îmi vine să cred că va avea pentru ce să râdă.

— Dumneata ai o vedere foarte slabă, dragă Geran! – răspunse Scarface, continuând să râdă. El este singurul om, în lumea aceasta, care va fi în stare s-o facă pe Madame Debrien să vorbească. Lovitura lui de a o ajuta să fugă ne va aduce mai multe informații decât cele mai sigure mijloace polițienești.

— Îmi pare bine că ești mulțumit, dragă Al! – zise atunci detectivul. De altfel, ai și dreptul să fii, devreme ce ai scăpat cu viață din ceea ce te aștepta. Dar asta nu ne folosește prea mult, deoarece plasa este goală. În truda noastră de a da de urma „Centralei”, nu am făcut nici un singur pas înainte.

— Te înșeli! Este adevărat că merge încet, dar merge! De îndată ce vom încercui pe Frank Rio și pe Madame Debrien, vom face un pas uriaș înainte. În orice caz, să păstrezi mereu legătura cu mine, fiindcă un singur lucru mă neliniștește.

— Și anume?...

— Dacă pungașii de la zone ajung la Kline înaintea noastră, nu cred că-i va merge prea bine prietenului meu.

— Dar aceia ar trebui să-i fie recunoscători că le-a scăpat pe una dintr-ai lor! – mormăi Mac Geran.

— Asta așa este! – zise Scarface. Însă mai este și cealaltă latură a afacerii.

— Care?

— Că între timp Kline va fi aflat multe despre organizația zonelor. Chestiunea este urgentă, Geran. Trebuie pus totul în mișcare, ca să dăm cât mai degrabă de urma lui Frank Rio.

— Asultă! – scrâșni detectivul. Eu plesnesc de mânie, de când acest „duo” mi-a scăpat din mâini... și de-abia acum îmi dau seama că... s-a făcut cu învoirea dumatăle.

— Slavă Domnului că în sfârșit te-ai lămurit! Fiindcă, vezi dumneata, dragă Geran, drumurile mele nu sunt totdeauna ale dumatăle. În cazul de care vorbim, acesta a fost drumul meu... și toată răspunderea cade asupra mea. Iată pentru ce aștept să-mi dai vești despre cei doi, în răstimp de douăzeci de minute.

Scarface auzi din nou răsuflarea aproape gâfâind a detectivului.

— Într-un sfert de ceas vei afla ceea ce vrei să afli! – răspunse el, după o scurtă pauză, care-i trebui, fără îndoială, pentru a se reculege. Cei doi au fugit spre miazăzi și toate telefoanele zbârâie în direcția aceea. În intervalul a treizeci de kilometri, perechea sau va fi prinsă, sau va face stânga împrejur, sau dacă nu... se va arunca cu automobil cu tot în mare! La revedere!

Pe când lăsa receptorul din mână, Capone auzi o ușoară bătaie în ușa.

— Intră! – strigă el.

În odaie intră un inspector de poliție, care-l salută ca pe un superior.

— Ce vești? – întrebă Capone, scurt.

— N-am putut aresta nici un singur individ! – răspunse inspectorul și se vede că raportul acesta îl mânăne, mai ales că era nevoit să-l prezinte tocmai regelui contrabandiștilor de alcool.

— Frumos ați mai lucrat! – zise Scarface, ironic, fiindcă vedea că polițistului nu-i convenea că trebuia să dea rapoarte unui gangster. Până acum un ceas, toată regiunea gema de răufăcători. Treizeci de cordoane de polițiști ocupaseră toate drumurile și totuși, nici un singur arestat! Să fi fost eu aici cu numai zece oameni de-ai mei, prindeam toată banda!

Inspectorul își mușcă buzele, dar nu avea ce să răspundă.

— Așadar, tot la mine rămâne nădejdea! – urmă Scarface. Ei bine, adună toate automobilele pe care poți pune mâna în cinci minute și așteaptă cu ele în fața vilei.

Inspectorul salută din nou și ieși.

Într-o odaie întunecoasă, în care se putea ajunge făcând un ocol pe la restaurantul cu numele caraghios de *Bărbierul albastru*, se aprinse un punct roșu.

— Aici Cartierul general! – anunță o voce monotonă, plictisitoare. Raportul șefului de secțiune 1 A 1, care conduce detașamentul din fața hotelului de la marginea drumului, este la îndemână. Ofițerul de zonă 3 A așteaptă să ia comanda. Ora: 5 și 5 minute. Raportul s-a sfârșit!

— Raportul comandantului diviziei A! – ceru glasul melodios și sinistru în același timp.

— Raportul n-a sosit!

— Raportul patrului Cartieului General care supraveghează pe șeful de secțiune 1 A 1! – porunci mascatul de la masă.

— Raportul la îndemână! Patrula raportează că două grupe de trăgători pândesc cu automobilele la nord și la sud de hotel. Alte patru grupe stau în rezervă. Șeful de secțiune a luat toate măsurile ordonate. Ora: 5. Raportul s-a sfârșit!

O tăcere înfrigorantă. Atât de mare, încât ai fi putut auzi cum lucra creierul acela înfrigorat, care pune la cale cea mai îndrăzneată faptă pe care a gândit-o vreodată mintea unui om: transformarea Americii într-o mare împărăție, peste care să domnească el.

Într-un târziu se auzi din nou vocea lui, care te pătrundea până în măduva oaselor, cu toate că era asemenea unui cântec:

— Șeful de secțiune să raporteze îndată sosirea ofițerului de zonă, care se va pune în legătură cu mine prin Radio-X fără întârziere. Pune-te în legătură cu comandantul diviziei A. Este foarte urgent. Trupele împrăștiate să fie concentrate fiecare în zona proprie. Toate trupele vor sta și pe mai departe în stare de alarmă! Gata!

Punctul roșu dispăru. În locul lui se ivi pe perete harta amănunțită și luminată a New-York-ului, acea hartă pentru care mulți bancheri din America își jertfiseră, fără voie, o bună parte din milioanele lor. Fiindcă „Centrala“ nu se mulțumise să stoarcă de bani numai pe Joe Burton. Nu, victimele sale se numărau cu sutele, cu miile. Doar „Centrala“ avea nevoie de bani, spre a-și putea duce la îndeplinire îndrăznețul și totodată mârșavul său plan.

Harta aceasta arăta faimosul sistem al zonelor și cuprindea și punctul atât de căutat de Al Capone și poliție: ascunzătoarea „Centralei“.

Zorile începuseră să se ivească la orizont. În odaia de hotel, în care se găseau Frank Rio și Madame Debrien, o lumină vagă, cenușie, se strecura printre perdele.

— Automobilul de la cotitura drumului mai staționează și acum acolo – zise Kline, uitându-se de după perdea. Ma văd însă unul și la sud de hotel.

Madame Debrien începu să zâmbească trist.

— N-am spus eu oare că suntem încercuiți? Dacă eu, are fac parte din organizația lor, nu voi ști aceasta, atunci cine să știe? Pe dumneata însă, nu te vor lăsa să pleci de aici!... Dar ce mai e și aceasta?

Kline trase cu urechea.

— Cineva se furișează pe coridor. Fără îndoială, unul dintre nemericii de la zone! – zise Frank Rio. Dar se poate și să fie un servitor, deoarece a început să se lumineze de ziuă. Oricine ar fi, însă, nu trebuie să ne pierdem nădejdea!

— Eu nu mai am decât o singură speranță! – răspunse Madame Debrien. Unul din cei doi osândiți, cu care am evadat din colonia de deportați, este astăzi șeful diviziei mele. El ține foarte mult la mine... te rog, nu mă înțelege greșit, căci nu i-am îngăduit niciodată o vorbă ma îndrăzneată. Dacă el este pe aici, atunci nădăjduiesc că poate face ceva pentru noi.

— Și-i știi numărul de telefon?

— Da!

— Și pe acela al „Centralei“?

— Pe acela nu-l cunoaște nimeni. Poate că-l cunosc comandanții de divizii, dar în privința aceasta eu nu știu nimic.

Cu aceste cuvinte, Madame Debrien se îndreptă spre aparatul telefonic, care era așezat pe cămin. Ridică receptorul și ceru telefonistei hotelului să-i dea centrala New-York-ului.

În acest timp, cineva de pe coridor încercă, cu multă băgare de seamă, clanța ușii.

— Dă-mi, te rog, numărul 2-32-54! – ceru Madame Debrien, când centrala New-York-ului răspunse.

Kline își întipări în minte numărul. Deodată, auzi un zgomet de pași care treceau încet pe sub ferestre.

— Aici zona 2 A! – zise Madame Debrien, când i se dădu legătura cu numărul cerut. Aș putea să vorbesc cu comandantul diviziei?... Cum?... Este în serviciu?... Spune-i atunci îndată, prin Radio-X, să mă cheme la telefon, la numărul... așteaptă o clipă.

Astupă cu mâna gura receptorului și, întorcându-se spre Kline, îi zise

— Aprinde repede lanterna și vezi ce număr de telefon are hotelul acesta.